

έπιανε κ' έγγραφε τὸν ὄνομά του μέσα στὸ ξύλο βαθιά. Σὰ νάδλεπε τώρα καὶ τὸν ὄνομα καὶ τὸ ξύλο καὶ τὴ φυλακὴ κάτω στὸ καράβι! Σὰ νάκουσε τὸν καπετάνιο ποὺ πρόσταζε, τοὺς συντρόφους ποὺ τρέχανε στὸ κα-
τάστρωμα, τὰ κύματα ποὺ μέρα νύχτα βοούσανε, ὅσο φούσκωνε ὁ ἄερας τὰ παννιά, τὴ θάλασσα ποὺ τὴ θεωρεῖς τότε; ἀπὸ τὸ στρογγυλλὸ μικρούτσικο παραθυράκι: τῆς φυλακῆς του, ἀπὸ τὴν μπουκακπὸρτα ὅπως τὴ λένε οἱ συντρόφοι. Καὶ πρῶτα ποὺ δὲν τοῦ συνέβηκε στὴ φυλακὴ τὴν ἴδια, τώρα ποὺ τὴ θυμό-
τανε στὴ Σάντα Κλάρα, τὸν ἐπιπρὶναν τὰ κλάματα, τὸν κακόμοιρο τὸ Γιάννη. Ἐκλαίγε ἐκλαίγε ὁλοένα, γιατί ἐννοίωθε πῶς δὲ μοιάζονε φυλακὴ καὶ μο-
ναξιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε΄.

Μεθυσί.

Ὁ Γιάννης πέρασε τὴ δέφτερη νύχτα ξαπλωμέ-
νος στὰ πόδια τοῦ δέντρου ποὺ εἶχε χαράξει τὸν ὄνομά του. Ἐπίασε μάλιστα προτοῦ νάκοιμηθῇ, τὸν κορμὸ καὶ τὸνὲ χάδεψε μὲ τὸ χέρι. Συντροφιά. Καλο-
καίρι, πέρασε λαμπρὰ στὸ υπαίθρο· μιά ρίζα τοῦ δέν-
τρου, μὲ τὴν ξερὴ καὶ γλυκεῖα τῆς μούχλας, τοῦ χρη-
σίμεψε καὶ γιὰ προσκέφαλο. Τὸ πρωῒ, μὲ τὴν ἀβ-
γούλα τὴ διαμαντένια, σηκώθηκε χαρούμενος χα-
ρούμενος. Κοίταξε ὁλόγυρα τὸ Νησί, τίς ἀραδιασμέ-
νες τίς κορפוῦλες, τὴ βεματιά, τὸν ἥλιο ποὺ λίγο
λίγο ἀρχίζει νὰ προβάλῃ πίσω ἀπὸ τὰ βουνάκια, θυ-
μήθηκε τὸν κάμπο τὸν πανόμοιο ἀπὸ τὴν ἄλλη με-
ρικὴ μὲ τὰ δέντρα καὶ μὲ τὰ φρούτα, εἶδε καὶ τὸ
δικό του τὸ μέρος τὸ μικρούλο καὶ τὸ χαριτωμένο, μὲ
τὴν ἀμμουδιά του, μὲ τὴν κορפוῦλα του, καὶ φώ-
ναξε.

— «Ὅλα, ὅλα ἐδῶ εἶναι δικὰ μου. Μπρὲ καπε-
τάνιο, τιμωρία τὸ λὲς ἀπτό, νὰ μοῦ δώσης ἀλάκαιρο
βασίλειο, νάμαι βασιλιάς ἐγὼ καὶ κανένας ἄλλος;
Ὁ μουρλὸς ποὺ κόντεψε κιόλας νὰ λυπηθῇ τὴν ψω-
ροφυλακὴ μου στὸ καράβι! Τρελλάθηκα. Ἐδῶ, στὴ
Σάντα Κλάρα μου, πηγαίνω ἔρχομαι, τρέχω, σου-
λατσερῶ, κάθουμαι, σηκώνομαι, τρώω, πίνω, κοι-
μοῦμαι, ρουχαλίζω, βραχάτιζω, δουλεύω, περπατῶ,
ἀνεβαίνω στὰ δέντρα, κατεβαίνω, ζῶ, δὲν ἔχω
ἀφέντη, οὔτε παραφέτη. Τὸ κέφι μου κ' ἡ
θέλησή μου. Νὰ μὴ μ' ἀφίνεσ στὴ Σάντα Κλάρα, θὰ

ἐρχόμουν καὶ μοναχὸς μου. Ἐσὺ καὶ γὼ χωρὶς δὲν
κάνουμε. Καὶ γιὰ σου»,

Τάλεγα ἀπὸ μίαν εὐλοφειδερὴ πρωινή, τάλεγα
μάλιστα δυνατὰ, ἐνῶ στὸ ἀσάλευτο ρουμάνι σάπαι-
ναν ὅλα πέρα πέρα. Σὰν τελειώσε, ἀστίασε ὁ ἴδιος
μὲ τὴ φωνή του καὶ τοῦ φάνηκε σὰ νὰ μίλαε κανέ-
νας ἄλλος κοντὰ του. Ἐκαμε δυὸ τρία βήματα, νὰ
ξεμουδιάσῃ ἀπὸ τὸ κοιμήσι καὶ τραγουδῇσε κάποιος
λυπητερὸ τραγούδι: ποὺ συνήθιζε καὶ τὸ τραγουδαῖ
στὴ φυλακὴ. Μήτε ἀπτό δὲν τοῦ ἄρεσε· τοῦ ἤρεσε σὰ
νάλλαζε καὶ τὸ τραγούδι κι ὁ σκοπός. Μπορεῖ πάλι
στὸ καράβι μὲ τὰ κύματα καὶ μὲ τὸν ἀνθρώπινο τὸν
κρότο νὰ εἶχε ἄλλο ρυθμὸς τὸ τραγούδι. Στὴ Σάντα
Κλάρα εἴτανε σιγασιά.

— «Πάω, λείε, νὰ κάμω καὶ μιὰ βόλτα, νὰ δῶ
τὸ βασίλειο ποὺ μοῦ χάρισε ἡ τύχη, γιατί βέβαια
καὶ δὲ θάχουμε πάντα καλοκαιριά. Σὰ βρέξῃ, σὰ
βροντήξῃ, σὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος, ποῦ θὰ κοιμηθῇ ὁ
βασιλιάς; Πρέπει βασιλικὸ στρωσιδὶ νὰ τοῦ βροῦμε.»

Γύρισε δῶθε κειθε στὸ ρουμάνι, δέντρ' λογιῶ λο-
γιῶνε, χοντρά, φιλά, μικρά, μεγάλα, κανένα ὅμως
ποῦ νὰ εἶναι κούφιος ὁ κορμός του, σὰν τὸν πλάτανο,
ἐκεῖ κάτω στον κάμπο. Κατέβηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη με-
ρικὴ τῆς κορפוῦλας, πρὸς τὸ νοτιανὸν τάκρογιάλι ποὺ
δὲν τὸ γινώριζε ἀκόμη καλά, γιατί τὸ εἶχε δεῖ μόνο
ἀπὸ πάνω. Καὶ καὶ ἀμμουδιά, σὰν ξαθὸ μακρουλὸ
γαλόνι ποὺ ἔστριβε κ' ἔπαιρνε τὸ Νησί γύρω γύρω
πηγαίνοντας πρὸς τὴν Ἀνατολή, ὥσπου νὰ φτάσῃ στὸ
μέρος ποὺ εἴτανε τὸ βουνὸ τὰψηλόκορφο καὶ νὰ σμίξῃ
μὲ τὴ μεγάλη τὴν ἀμμουδιά. Πολὺ νόστιμος ὁ τό-
πος, ὁ ἄμμος σὰν τὸ βελούδο κι ὁ περίπατος μιὰ
χαρά. Εἴτανε κ' ἡσυχίαι ἐκεῖνη τὴν ὥρα, γιατί σκέ-
παζαν τὸ δρόμο ἀράδα ἀράδα οἱ κορפוῦλες, ἀρχίζον-
τας ἀπὸ τὴ δική του, ποὺ κοιμήθηκε, ἴσα μὲ τὸν
κάμπο πέρα. Δὲν ξακολούθησε ὅμως, ἐπειδὴ, ὅσο βλ-
στοῦσε τὸ καλοκαίρι, ἔλεγε νὰ κάμῃ κρεβάτοκάμερα
πρὸς τὴ Δύση, γιὰ τὴ ζέστη, γιὰ νὰ βλέπῃ κιόλας
τὸν ἥλιο ὡς ὅπου βουλιάζει στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ ζυ-
πιάη καὶ πὶο ἀργά. Τοῦ κάκου! τὴν ἀγαποῦσε τὴν
πρῶτη του κορפוῦλα. Σὰν ἔβη πάλι ὁ χειμῶνας,
φροντίζουμε καὶ τὸ στρώνουμε στὴν ἀνατολή,
καμπομεριά. Εἴτανε καὶ μακριὰ νὰ τραβήξῃ ὡς τὴν
ἀκρῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟ Θ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΑΣ

Μὰ τέλος πιά σὰ διόβηκαν παλούκια καὶ χαντάκι
τρεχάτοι, κι' ἔπεσαν πολλοὶ ἀπ' Ἀχαιῶν κοντάρια,
ἀφτοὶ βαστιούνταν κι' ἔμεναν ἐκεῖ κοντὰ στ' ἀμάξια
χλωμοὶ ἀπὸ φόβο, τρέμοντας· καὶ στὴν κορφή τῆς

Ἰδας
ξύπνησε ὁ Δίας ἀξαφνὰ ἀπ' τὸ πλεδρὸ τῆς Ἥρας.
Κι' ὀρθιος πηδάει, καὶ στέκοντας θεωρεῖ τὰ διὰ τ'
ἰδοκέρια,

τοὺς Τρῶες ποῦχαν νικηθεῖ, καὶ πίσω τοὺς Ἀργεῖτες
ποῦ τοὺς βαρούσαν κι' ἔτρεχε ὁ Ποσειδῶν μαζί τους.
Κι' εἶδε στὸ κάμπο κατὰ γῆς τὸν Ἐχτορα βαλμένο,
κι' οἱ φίλοι γύρω κάθονταν, κι' ἀφτὸς ἀγκομαχοῦσε
βαριὰ θυσώνας, κι' ἡ ψυχὴ λὲς τοῦδ' αἶνε, καὶ

ἔεργαε
αἷμας, τί δὲν τὸν βάρεσε ὁ πῖο ἀχαμνὸς Ἀργεῖτης.
Λυπηθῇ σὰν τὸν εἶδε ἐκεῖ, κι' ἔρρηξε ἐφ' ὅτῃς τῆς Ἥρας
λοῖπ' ματιὰ καὶ τρομερὸ τῆς μίσησε ἐνα λόγο·
«Ἀδελφὰ ὁ δόλος σου, ἀπιστή, τὸν Ἐχτορα ἀπ' τὴ
μάχη

μοῦπαψε ἐκεῖ ὁ κακόδουλος κατ' ὁσάκις τοὺς Τρῶες.
Δὲν ξέρω ἀλήθεια ἂν πρῶτη ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ πλε-

ἰρώσεις
μὲ ξύλο τὰ μπλεκούδια σου καὶ νὰν τοὺς δεῖς τὴ
γλύκα.

» Ἡ δὲ θυμᾶσαι ὅταν ἦνλὰ σὲ κρέμασα κι' ἀμόνια
» διὸ σοῦδεσα στὰ πόδια σου καὶ σοῦσφιξα τὰ χέρια
» μ' ἀσπαστὴν ὁλόχρυσον τριχά, κι' ἐσὺ ἔτσι κρεμα-

ῖσμένη
» ἔμενες μέσ' στὸ λυδφωτο καὶ στ' οὐρανοῦ τὰ γνέφια;
» Καὶ στὸ τρανὸ βουνὸ οἱ θεοὶ βαρυγομοῦσαν ὅλοι,
» μὰ δὲν τολμοῦσαν καὶ κοντὰ νὰ πᾶν καὶ νὰ σὲ λυ-

ίσουν,
» τί τίναζα ὅπινον ἐπιανα ἀπ' τὸ κατ' ὄψλιν κάτω,
» κ' ἐκεῖνος ἐφ' ὅτῃς ἐπὶ τὴν γῆς μὲ τὴν ψυχὴν στὸ στόμα.
» Μὰ κι' ἐσὺ δὲν ξεθύμανα ἀπ' τὴ βαριὰ ἐγὼ λύπη
» τοῦ θεογεννῆτου Ἡρακλῆ, ποῦ ἐσὺ τ' Ἀνεμοδρόχια
» ξελόγιαδες καὶ τὸ Βοριῖ μὲ τοὺς κακοὺς σκοπιέ-
ς σου.

» καὶ θαλασσόδεργο ὡς στήν Κῶ τὸν ἐσπρωξες ἀλάργα.
» Μὰ ἐγὼ τὸν ἐσῶσα ἀπὸ κεῖ καὶ τότε πῆγα πίσω
» στερνὰ ἀπὸ τόσα βάσανα στ' ἀλογεθρόφο τ' Ἀργος.
» Δεῖψ' ἀπ' τίς διαβολίης λοιπόν, μὴ σ' τὰ θυμίσω
[πάλι

» καὶ δεῖς ἂ βγάξεις τίποτα ἀπὸ φιλία κι' ἀγάπης,
» ποῦρθεσ κλεφτὰ καὶ μοῦπιδες στήν ἀγκαλιά μ'
[ἀπάτην.]

Εἶπε· καὶ σκιάχτηκε ἡ θεὰ ἡ γελαδόματι Ἥρα,
καὶ θεοδισμένη ἀπάντησε διὸ φτερωμένα λόγια·
«Σ' ἀμῶν τῶρα μὰ τὴ Γῆς, μὰ τὰ οὐράνια ἀπάνου,
» καὶ μὰ τὴ μελανόχυτη τῆς Φορκίας καταδόθρα—
» π' ὄρκος ὁ πῖο νὰ φοβερὸς μὲ τοὺς θεοὺς καὶ δέ-
[της—

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

3

ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΣΣΛΙΝ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Δράμα σὲ τρεῖς πράξεις

Μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ Β'. ΚΑΙ Γ'. ΠΡΑΞΕΩΣ
ΣΩΤΗΡΗΣ ΚΟΡΑΚΑΣ
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ
ΠΑΠΑΓΙΩΡΓΗΣ
ΑΡΙΑΔΝΗ
ΦΑΤΜΕ
Ο ΓΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΑ ΕΒΡΑΙΑ
ΙΣΑΑΚ, παιδί της, τρελλός
ΜΑΡΙΑ
ΦΡΟΣΓΥΝΗ
ΑΝΔΡΕΣ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ, ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ἡ σκηνὴ σ' ἐνα χωρὶς πλησίον τῆς Σμύρνης.

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

Αὐλὴ χωριάτικου σπιτιοῦ ποὺ καταλαμβάνει σχεδὸν
ὅλην τὴ σκηνή. Δεξιὰ δρόμος. Στὸ ἐμπροσθινὸ μέρος τῆς
σκηνῆς τὸ σπῆτι στὸ ὁποῖον ἀνήκει ἡ αὐλὴ. Γύρω στὴν
τελευταία μιὰ χαμηλὴ μάνδρα ποὺ εὐκολὰ μπορεῖ νὰ τὴν
πηδῇ κανεὶς ἀπὸ τὸ δρόμο. Ὁ δρόμος κατηφορίζει πρὸς
τὸ βάθος καὶ κἀκεῖ ἀριστερὰ πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο ποὺ
στηρίζει τὴ ἐπιχωμάτωμα τῆς αὐλῆς. Στὸ ἀπέναντι μέρος
τοῦ δρόμου, στὸ βάθος, μικρὸ σπιτάκι ἡ ἐπίπεδη στέγη
τοῦ ὁποῖου μόλις εἶναι ψηλότερη ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τῆς αὐ-
λῆς. Πίσω ἀπὸ τὸ σπιτάκι φαίνεται ἐνα κυπαρίσσι. Σά-
στερος γαλανὸς οὐρανός. Στὸ δρόμο κοντὰ σὲν τοῖχο σύ-
νεργα ψαρικῆς. Δεξιὸν ἡ ὥρα, πρὸς τὸ βράδυ. Τὸ σπῆτι
ρίχνει μακρὺν ἴσκιον καὶ ἡ ἐπίπεδη στέγη τοῦ μικροῦ σπι-
τιοῦ φωτίζεται κοκινωπὰ ἀπὸ τὸν ἥλιο ποὺ βασιλεύει.
Ἡ Ἰφιγένεια κάθεται κοντὰ στὴν κούνια τοῦ ἀρρωστοῦ
παιδιοῦ τῆς. Ὁ Σωτήρης Κερακᾶς πηγαίνει πέρα δῶθε.
Ἡ Φατμέ, ἡ ὀπληρέτρια, στέκει κοντὰ στὰ σκαλιά ποῦ εἶ-
ναι ἐμπρὸς στήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ὅταν σηκώνεται
ἡ αὐλαία ἀκούεται ἀπὸ ἐνα μινὰρ ἐκεῖ κοντὰ ἡ φωνὴ
τοῦ γόντζα ποὺ προσεύχεται.

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΧΟΝΤΖΑ.—Κατ' καμὰτ' εἰ σα-
λατοῦ!... Ἀλλάχ' ἐκμπερ... Λὰ ἰλαχ' ἔλλα Ἀλλάχ.
ΦΑΤΜΕ (ψιθυρίζουσα.) Λὰ ἰλαχ' ἔλλα Ἀλ-
λάχ.

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΧΟΝΤΖΑ.—Ἀλλάχ' ἐκμπερ! Ἀσα-
χαντοῦ ἂν λὰ ἰλαχ' ἰλλαχ. Ἀσχαντοῦ ἂν λὰ ἰλλαχ
ἰλλαχ. Ἀσχαντοῦ ἂν λὰ μοχαμεντὰμ ρασούλ οὐλλάχ.

(Ἡ φωνὴ σδύνεται σιγὰ σιγὰ ἐνῶ μόλις ἀκού-
ονται τὰ λόγια ποὺ τὰ φέρνει ὁ ἀνεμος.) Χαγὶ
ἄλλ' εἰλ σελλά. Χαγὶ ἄλλ' ἰφαλλά. Κατ' καμὰτ' εἰλ σο-
λατοῦ. Ἀλλάχ' ἐκμπερ! Ἀλλάχ' ἐκμπερ.

ΦΑΤΜΕ.—Ἀφέντη... πρέπει νὰ προσκυνήσεται!
Τὸν ἄγιό μας, τὸ θαυματουργό, ποὺ εἶναι θαμμένος
ἐξω ἀπὸ τὸ κοιμητήρι, στὸ δρόμο ποὺ πᾶμε στὴ χώρα,
αὐτὸν νὰ παρακαλέσετε καὶ θὰ σὰς γιάνῃ τὸ παιδί σας.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Ποῖον ἄγιο;

ΦΑΤΜΕ.—Ἐρεῖ ὁ ἀφέντης. Μιὰ μέρα πηγαί-
ναμε στὴ χώρα κ' ἐκεῖ εἶδε φῶς στὸ κυβούρι καὶ μὲ
ρωτήσε τί εἶναι αὐτό. Δὲν τὸ θυμάσαι, ἀφέντη; Κάτι
καμῆλες δὲν κάθονταν στὸ πηγάδι κοντὰ στὸ κυβούρι;
μ' ἐρώτησε καὶ τοῦ εἶπα: πῶς εἶναι θαμμένος ἐκεῖ
ἐνας ἄγιος ποὺ μπορεῖ νὰ σοῦ γιάνῃ τὸ παιδί σου,
γιατί ὁ ἄγιος αὐτός κάνει θάματα! Δὲν τὸ θυμάσαι;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Κάθε βράδυ παρακαλῶ τὴν Παρ-
θένα. Γονατίζω μπροστὰ στὸ ἀσημένιο εἰκόνημά της
καὶ κἀνω τὴν προσευχή μου. Τὴν παρακαλῶ τόσο
πολὺ ποῦ ἡ δέσφ' μου θὰ φθάνῃ σὰν κραυγὴ στὸν οὐ-
ρανό. Ἄν κ' ἡ παρθένα δὲν μ' ἀκούσῃ, τότε δὲν ἔχει
πιά γιατροὺ τὸ παιδί μας. (Ἐψάδνεται πάλι κα-
θαρὰ ἡ φωνὴ τοῦ προσευχομένου γόντζα.)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΧΟΝΤΖΑ.—Ἀσχαντοῦ ἂν λὰ
μοχαμεντὰμ ρασούλ οὐλλάχ.

«ὦ πότμε, πότμε, τίς σου τὸ πῦρ ἐκείνην ἔσθλασεν;
 ἡ δὲ φωνὴ ἐξ ἡμετέροιο ἐπὶ στόμα ἦεν ὅν
 [ἦναι,
 «οὐκ αἶσω, ὁ δεισιπρὸς Ποσειδῶν δὲ βλάπτει ἀπ' ἀφου-
 [μή μου
 «τοὺς Τρῶες καὶ τὸν Ἑκτορα, καὶ καὶ βοηθεῖ Ἀρ-
 [ίστες,
 «μὲν δὲν τὸν ἀπρόσβρι ἀφάστεα μέλας ἡ καρδίη,
 [γιατί εἶδε
 «καὶ πόνους τοὺς Ἀχαιοὺς ποιεῖν στενά ζωμένους
 «Ἐγὼ, ὁ πῶτά με, θάν τοῦ πῶ, κἀλλία, κί' ἀφ' οὗ νά
 [ῥυθῇ
 «ἰδοὺ ὥπως, Μαινοσύνη, μὲς ὀδύγας στήν στρατά.»
 «Ἐἶπε καὶ τότε τῶν θεῶν κί' Ἀθρῶπων ὁ πατήρ ας
 μ' ἔνα χαμόγελο ἤμερο τῆς μίλησε ἔτοι κί' εἶπε.
 «Ἄν τότες, Ἥρα, δέσποινα γελιδομάτα, καθὺς
 εἰδούχη ἐδῶ μέσ' στούς θεοὺς καὶ πᾶς κενὸς πη-
 [γαίνω,
 «γλήγορα τότε ὁ Ποσειδῶν, θαρρῶ, σκοπὸ θ' ἀλλάξει
 «ὅπως ἔμεις τὸ θέλουμε, κί' ἄς πρατιμᾷ ἄλλη στρατά.
 «Ὅμως ἀλήθεια ἀπὸ ἂν τὰ λῆς κί' ὄχι ἔτοι τάχα
 [λόγια,
 «ῥυθῇ ὡς στοὺς θεϊκοὺς ἄφρους κί' ἀμέσως κρέξει τῶρα
 «τὴν ἀνεμόποδν Ἴριδα νάρθει καὶ τὸν Ἀπόλλο,
 «γῆν νά κατέβει ἡ Ἴριδα στῶν Ἀχαιῶν τοὺς λόχους,
 «νὰ πῆ τοὺς εἰσέτη Ποσειδῶν ὅ' ἀφίσει τοὺς πολέμους
 «καὶ νά τραβᾷ σὶν πύρρο του μέσ' στοῦ γαλοῦ
 [τὰ βάθια·
 «κί' ἄς στελεῖ ὁ Φοῖβος πᾶς ἐμπρὸς τὸν Ἑκτορα
 [στὰ μάχη,
 «μέλα ξαγὰ φεδῶντας του ζῶα, θάν τοῦ γιαιτρέψει
 «τοὺς πόνους τοῦ τὸν τυραγμοῦν, καὶ τῶς Ἀργίτες
 [πίσω
 «ἄς τοὺς γυρίσει με φεβγὶ δειλικοῦρδ οὐκ αἰγμένους,
 «ποὶ ἀδίσταχοι ὡς τὰ φτερωτὰ νά τρακιστοῦν κα-
 [ράδια.
 «Μὰ πρὶν δὲν ξεδωμῶν ἐγὼ, κί' οὔτε θεὸ κανέναν
 «ἄλλωνε ἀφίνω ἐδῶ βοηθὸς τῶν Ἀχαιῶν νά τρέξει,
 «πρὶν ὡς στήν ἄκρη ὁ πόθος του τελῶσει τ' Ἀχιλλέα
 «τοῦ τοῦταξα—τὴ θεϊκὴ κουνῶντας κεφαλὴ μου—
 «τὴ μέρα π' ἄγγιξε ἡ θεὰ τὰ γόνατά μου, ἡ Ὀέτη,
 «καὶ νά τιμῶ κλάψτηκε τὸν καστρεπάρτη γιό της.»
 «Ἐἶπε κί' ἐφ' οὗ τὸν ἄκουσε τοῦ Κρόνου ἡ κόρη, ἡ
 [Ἥρα,
 «καὶ σὶν τραυὸ πῆγε Ἑλνυπιὸ ἀπ' τίς κορφῆς τῆς
 [ἶδαν.
 «Κί' ὅπως πετάει ὁ νοῦς ἀντρός κοσμοταξιδιμενον
 «ὅτα στής μάδρης του καρδιδᾷ τὰ βάθια λογαριάζει
 «ἐδῶ ἴμουνα κί' ἐκεῖ ἴμουνα, καὶ τὰ παλιὰ θυμᾶται,
 «ἔτοι γοργὰ πετάχτηκε πιδάλα ἡ σεβαστὴ Ἥρα.
 «Καὶ τοὺς θεοὺς, θάν ἔφτασε, τοὺς βρῆκε συναγμένους
 «μέσ' στὸ παλάτι τοῦ Διός, κί' ὅταν τὴν εἶδανε ὅλοι
 «σηκώθηκαν, κί' ἐφ' οὗ νά πειε τῆς πρόσφερναν πο-
 [τήρια.
 «Μὰ ἀπὸ τῶς ἄλλους ἀφισε, καὶ παίρνει τὸ ποτήρι
 «τῆς θέτας, πρῶτη ποῦτρεξε νὴν τὴν καλωσορίσει
 «καὶ πῆγε καὶ τῆς μίλησε διὸ φτερωμένα λόγια·

«Ποῦ τὴν ἀρετὴν ἀντὶ τῆς ἀρετῆς σου ἐπὶ τῶν ποταμῶν σου. Σὺ
 οὐκ ἔστις ἀποστής ἐκ τῶνος σου, ὁ γὰρ τοῦ ἔθρου καὶ
 [νου.]
 ἡ τῶνος ἀνάστασις ἡ θεὰ, ἡ μαρμαρέκετος Ἥρα.
 «Ὡς τὴν θεὰ, μὴν τὰ πρῶτα. Κι' αὐτὴ ἀνέσθου τὴν ἑσπέραν
 ἐπὶ τὴν γῆν τι 'ναί, ἀνήμερον διότις ψαλὰ καὶ ἀπλὰχ-
 [νος].
 «Μὴ, κἀντε κι' ἀρχῇς νὰ τρῶς, γιὰτι οἱ θεοὶ προδ-
 [μένουν,
 αὐαίθων τὰ πῶ ἐγὼ σ' ἄλους τοὺς τί μὰς μινάει
] ὁ Δίας,
 «Ἰδοὺμες μὰς μινάει δουλιές, πού δε θαρρῶ θ'
] ἀνσέθουν
 «τὴν ἑσπέραν, ὅντου ζωνταίου, οὔτε θεοῦ οὐτ' ἀθροῦ, πού
 «τῶσα, ὅν ἀκόμα μὴ ἔσυχον κεῖναι τῶσε κατέειπες τοὺς»

ΑΔΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Μουότερης. Μ' ἄρισε πολὺ τὸ φαί ἐδῶ. Ἐφαγα κα-
λά. ἤθελα νὰ ἔρχομαι μὲ τὸ μῆνα... πόσα θέλεις μὲ τὸ
μῆνα;

Πενδοόχος. Πά τερπιάζουμε εύκολα. Πές μου όμως
πρώτα, πάντα έχεις την ίδια δραστη καθώς σήμερα;

‘Ο κ. Φραγκόπουλος (τῆς γυναίκος του σ’ ἓνα χορδ).
Τρομερὸ ποῦμα νὰ εἶχες πάντα καὶ παντοῦ ἐπὶ ζωνισμέ-
να. Δὲ βλέπεις καὶ τὴν κ. Ἑργολαβίδη τί ζωηρὰ ποῦ εἶ-
ναι, πῶς γελά, χωρτεύει...

Ἡ κ. Φραγκόγλου. Ναι, μὰ θεοῦ πῶς ἐκείνη σί-
ναι γήρα.

— Είναι μέσα τ' κυρά σου ;
— Όχι, έξήλθεν.
— Καί πότα θά γυρίσει ; Ξέρεις ;
— Αυτό δέ μου τρεπε... Μά καρτέρα μιὰ σσιγυμή,
πάω νά τή ρωτήσω.

Κυρά. Μαριγώ, γιατί έβγαλεις τὸ σκυλί έξω;
Μαριγώ. Γιατί μαγάρειζε, κυρία.
Κυρά. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴν κάνειε τίποτα χωρὶς
νὰ μὲ ρωτῇς ; "Ανοίξέ του ἀμέσως !
Μαριγώ (Ξαναμαρμυρίζοντας). Κυρία, κυρία, ἡ γάτα τρώει
τὰ μπαρμπούνια !
Κυρά. Καὶ τί κάθεται; Δὲν τὴ διώχνεις ;
Μαριγώ. Ὑθέλει πρῶτα νὰ σὲ ρωτήσω.

— Ὑποθέτω, Ἑλένη, τὸ σκυλὶ σου τὸ λὲς Ἀμούρ, ἐπειδὴ εἶναι τόσο ὠραῖο.
— Ὅχι, ἐπειδὴ εἶναι τυφλὸ τὸ κατημένο.

Ο ΠΕΦΕΝΕΣ

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Μὰ ἔμετε εἰμαστε χριστιανοί, Φατμέ.
Εἰμαστε χριστιανοί. Ὁ ἅγιός σου δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς
ἀκούσῃ.

ΦΑΤΜΕ.—Ἡ χάρις τοῦ εἶναι γιὰ ὅλους παῦ τὸν παρακαλοῦν. Καὶ τὸ παιδί δὲν φταίει τίποτε, δὲν ἔχει καμμίαν ἁμαρτία, ἁπόμα. Δὲν τοῦ μόλυνε τὴν ψυχὴ ψεύτικη πίστις. Ἄν παρακαλέσῃτε γιὰ τὸ παιδί, θὰ σῶς ἀκούσῃ.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Τὴν πρώτη φορά τοῦ θά παύσω ἀπὸ τὸ μῆγμα του θά τὸ κάμω, Φατμέ. Θὰ σέ θυμηθῶ καὶ θά τὸ κάμω. (Μιὰ Τούρκισσα μὲ στάμνες στὰ χέρια κατεβαίνει τὸ δρόμον καὶ χά- νεται ἄριστέρα. Ἀπὸ τὴν ἐπίπεδον στέγη πλησίον τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ παρουσιάζεται στο μεταξὺ ἡ Ἀριάδην καὶ ἀρχίζει νὰ ποτίζη τὰ ἄνθη τοῦ εἶναι φυτευμένα δόλογυρα σὲ γλάστρες. Ἀπάνω στὸν τοίχο τοῦ εἶναι ἀπέναντι τῆς ἐπίπεδος στέγης φαίνονται τὰ χέρια κάποιου παιδιοῦ τοῦ προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀνεβῇ καὶ σὲ λίγο καὶ τὸ πρόσωπό του τοῦ προδίδει πῶς εἶναι τρελλό.)

ΑΡΙΑΔΝΗ.—Κατέβη κάτω, Ἰσαάκ. Πήγαινε σπίτι σου. Ἡ μητέρα σου θὰ σὲ γυρεύῃ, καὶ θάναί σὲ ἀνησυχία.

ΙΣΑΑΚ.—(Χάγεται· πάλιν ἀκούεται μόνον ἡ φωνή του) Για δεῖς ἐδῶ, ἔπιασα ἕνα φίδι.

ΑΡΙΑΔΝΗ. — Αὐτὸ δὲν εἶναι φέδι. Πέταχ' το ἀπὸ
'κει τὰ φορῶμι. Αὐτὸ εἶναι γουστερίτσα... δὲν ντρέπε-
σαι.

ΙΣΑΑΚ.—Τ'ουστερίτσα στριγγλίτσα είναι... στριγγλίτσα.

ΔΡΙΑΔΝΗ.—Τι στριγγλίσας; ποῦ τις ξέρεις ἐσύ
τις στριγγλίσας;

ΙΣΑΑΚ.—Στριγγλίτσα είναι... στριγγλίτσα! (Ανεβαίνει τὸ δρόμο τρέχοντας, πηδᾷ ἀπὸ τὸν τοῖχο στὴν αὐλὴν κ' ἔπειτα στέκει καὶ κοιτάζει χάσκοντας τὸ Σωτήρη, τὴν Τῆριγένεια καὶ τὴ Φατμέ.)

ΦΑΤΜΕ.—'Αντε, πήγαίνε σπίτι σου, 'Ισαάκ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Εἶναι πολὺς καιρὸς τοῦ εἶναι ἔτσι
αὐτὸ τὸ παιδί;

ΑΡΙΑΔΝΗ.—'Από μικρὸ παιδί ἦταν ἀδύνατο
στὸ μυαλό καὶ σεληνιάζονταν· τώρα λίγος καιρὸς εἶναι
ποῦ κατάντησε ἔτσι.

ΦΑΤΜΕ. — Λένε πῶς ἡ μητέρα του τὸ ἔκαμε μὲ τὸν ἴδιον τὸν ἀδερφὸ της.

ΑΡΙΑΔΝΗ.—Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε καὶ ἔφυγε καὶ ἀπ' τὸ μαχαλὰ τῆς μέσα στὴ Σμύρνην εἶναι Ὁδρῆα. Τῆς ἄλειψαν τὰ παρὰθύρα μὲ βρώμεις καὶ ἅμα ἔδγαине

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :
Γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀρ. 10. — Γιὰ τὸ Ἑξ-
ωτερικὸ φρ. χρ. 10¹
10 λεπτὰ τὸ κάθε φύλλο λεπτὰ 10

ΠΟΥΔΙΕΤΑΙ: Στὰ καθόκια τῆς Πλατείας
Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑπουργείου Ο-
κονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁ-
φθαλμιατρεῖο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηρο-
δρόμου (Ὁμονοία) στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρῆ
(Πλατεία Στουρνάρων, Βέροια) καὶ στὸ
βιβλιοπωλεῖον «Ἑστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συνδρομή του πληρώνεται μπροστά
κ' εἶναι γιὰ ἕνα χρόνο πάντοτε.

PHENOMENA

K A I

ПРАГМАТА

ΜΑΣ ΕΙΠΑΝ

ἄνθρωποι ἀξιόπιστοι, ἄνθρωποι ποὺ τοὺς ξέ-
ρουμε πολὺ καλὰ πῶς καὶ τὴν ἀλήθεια πάν-
τα ἄνευ καὶ τὴν πατρίδα πονοῦν, μᾶς εἶπαν
λοιπὸν πῶς τάρθρα ποὺ δημοσίεψε ἡ «Ἀκρό-
πολη» γιὰ τὰ χάλια τοῦ στόλου μας δὲν
εἶναι τόσο ἀγνὰ καὶ ἄμωμα, ἀφοῦ καὶ στὸ
ζήτημ' αὐτό, ὅπως καὶ σὲ τόσ' ἄλλα ζητήμα-
τα, ποὺ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ξεφυτρώνουν στὴ
μέση μὲ τὴ μπουσούνα τοῦ πατριωτισμοῦ, πρέ-
πει νὰ ζητήσουμε τὴν παντοδύναμη Θεὰ Ἱ-
διοτέλεια.

Θέλουν νὰ πουν δηλ. πὼς ὑπάρχει ἐδῶ κάποια μεγάλη ἐταιρεία ἀπὸ δημοσιογράφους, βουλευτὲς κλπ. πὺν μεσιτεύει, νὰ πούμε, γιὰ νὰ πῆρῃ κάποιο μεγάλο εὐρωπαϊκὸ ἐργοστάσιο ἀπάνω του τῆ δουλειᾶ ν. μ. μ.ς. φτιαχὶ στόλο—δουλειὰ πὺν θὰ κόψῃ ἀρκετὰ ἐκατομμύρια — καὶ πὼς ὅλοι αὐτοὶ οἱ μεσίτες, πὺν

στὸ δρόμο τὴν ἔφταναν καὶ τῇ χυτοῦσαν. Γι' αὐτὸ
ἔχει χρόνια τώρα ποὺ καθεστ' εἰδῶ ἔξω ποὺ εἶναι μόνον
τούρκοι καὶ χριστιανοὶ καὶ πάει καὶ ξενοδολεῖ· πτὰ
σπίτια· πλένει καὶ σφουγγαρίζει.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. — Κ' εκείνος... ὁ ἀδερφός της ποῦ
εἶναι τώρα;

ΑΡΙΑΔΝΗ. — Ἀκούσα πῶς ἔφυγε καὶ πᾶσι στήν
Πόλι.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Ἡ δυστυχισμένη!
ΣΩΤΗΡΗΣ.—(Πρὸς τὸν Ἰσαάκ ποῦ στέκει

ἀκόμα καὶ τοὺς κοιτάζει.) Πήγαινε σπίτι σου,
παιδί μου!

ΙΣΑΑΚ. — Τί εἶν' ἐκεῖ μέσα ;
ΣΩΤΗΡΗΣ. — Ἕνα παιδί... ἀρρώστο.

ΑΡΙΑΔΝΗ.—Θεός να μας φυλάξη ἀπὸ τέτοια κακά.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—'Αχ, Ἀριάστη, ποῦ εἶναι τὸ θέ-
λυμα τοῦ Θεοῦ. δὲν τὸ ἔξομα. Καὶ χαμένους δὲν

μπορεί να γλυτώσει· απ' ό,τι το γράφει η Μοίρα του.
Καθές όσες σπείνουν στον γκασμό τών ανθρώπων και

ὁδὸν ἔχει πρὸς σωτηρίαν. Μπορεῖ νὰ χάσῃ τὸ νοῦ ὅταν
τὸ συλλογίζεται κανείς.

ΑΡΙΑΔΝΗ.—Μόνον πῶς ἡ παναγία Παρθένα
 με βοηθεῖ καὶ μὴ ποτὶ εἶναι μεγάλην ἡ γὰρ τις.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—"Αχ! ὄχι πάντα... Ἀριάδνη!